

La violència contra dones periodistes

Augmenta en el món la violència comesa contra les dones periodistes

Des de *L'Associació de Dones Periodistes de Catalunya i la Xarxa Internacional de Dones Periodistes i Comunicadores a Catalunya* s'impulsa la denuncia de la violència contra dones periodistes, tasca que està realitzant la *Xarxa Internacional de Periodistes amb Visió de Gènere* des del novembre del 2005, quan en les seves Jornades Fundacionals a Morelia, Michoacán, Mèxic, aquesta denuncia permanent va quedar inclosa entre els seus principals objectius.

Des d'aquella data les professionals de les agències CIMAC, SEMIac, CERIGUA, ARTEMISA, AMECO, etc. han fet un seguiment dels diversos casos a Amèrica Llatina i al Carib.

D'altra banda OLA, FEPALC, FELATRACS, ARTICLE 19 i la FIP cada cop més inclouen indicadors de gènere en les seves alertes. I, finalment, Reporters Sense Fronteres segueix els casos arreu del món, que malauradament -tal i com manifesten els seus informes - van en augment.

Les dones periodistes víctimes de les diverses cares de la violència

Es obvi que les dones periodistes també són víctimes de maltractaments masclistes per part de la parella, ex - parella i d'altres homes, arribant a ésser assassinades: els feminicidis.

Les periodistes també són detingudes, torturades, executades o assassinades com els seus companys en l'exercici de la seva professió i en la defensa de la llibertat d'informació enfront de règims i institucions no democràtiques i en països en conflicte. Però, a més a més damunt les dones i les dones periodistes la violència masclista s'exerceix com a repressió brutal, des de l'amenaça de vexacions sexuals fins a la violació i altres tortures sexuals.

Si be sembla que mica a mica hi ha més homes periodistes que defensen els drets de les dones, el pes d'aquesta defensa i la visibilització de les lluites de les dones recau fonamentalment en les periodistes i comunicadores i per aquesta doble categoria reben la violència dels règims i institucions fonamentalistes.

Els casos de violència masclista soferts per dones periodistes són tan greus com els que ha patit qualsevol altra dona. Però potser la seva professió les fa una mica més fortes.

El cas recent de la periodista **Carmen Santiago** de l'Estat de Guerrero de Mèxic, víctima de la violència masclista de la seva ex-parella ha fet reflexionar a moltes companyes seves i alhora donar-hi visibilitat mediàtica. **Carmen** és una sobrevivent d'un cas de violència masclista en el qual s'ha denunciat negligència mèdica i encobriment per part de les autoritats. Va ser terriblement colpejada per la seva ex-parella el 25 de juliol d'enguany (2009) i, encara que el seu estat era molt greu, fou privada d'atenció mèdica. L'home – en conxorxa amb un responsable mèdic i tiet seu - la va treure de l'hospital i la va amagar. Ha patit doncs privació il·legal de la llibertat, lesions agreujades, i omissió de cures. No obstant això, aquests delictes són considerats

lleus d'acord amb la Llei d'Accés de les Dones a una Vida Lliure de Violència de Guerrero. Avui es recupera amb pronòstic complicat (té seqüeles que l'impedirà portar una vida normal, no podrà treballar i molt menys fer-se càrrec del seu fill de 5 anys i del seu pare de 75, que depenen d'ella). El seu ex va ser alliberat sota fiança al cap d'unes hores.

La majoria de les dones, també de les dones periodistes, tenen al seu càrrec l'atenció i la cura dels familiars. Les companyes continuen avui al costat de la Carme, cuidant al seu fill petit i al seu pare, ja gran i amb problemes de salut. Aquest és el nucli familiar de la periodista, on ella feia ,com la majoria de dones de Mèxic i del món, els treballs d'atenció i cura de la família.

Diu la periodista argentina Sandra Chaher d' Artemisa comunicació:

El cas de Carmen Santiago Hernández, de 35 anys, és tan greu com qualsevol altre de violència de gènere. Però ella és periodista i això va ser potser el que la va salvar de la mort encara que no d'un futur molt difícil. El cas podria haver estat un femicidi si les seves amigues i companyes de professió no haguessin pressionat per la seva aparició i convocat un roda de premsa de denuncia dels fets.

Al Perú, **Tamar Shahak Better**, de 22 anys, va ser trobada morta a la ciutat d'Arequipa, 1.000 km al sud de Lima. La periodista, treballadora de la ràdio *Galei Thazal* havia arribat a la ciutat el 29 d'abril del 2007 com a part d'una gira per Sud-Amèrica i va ser assassinada la nit de l'1 de maig quan es disposava a viatjar a Cusco.

"Aquest cas m'ha commogut. Es tractava d'una periodista a la vegada soldat d'Israel, assassinada perquè s'atreveix a caminar sola pels carrers d'Arequipa", va deplorar el cap d'Estat.

L'agressió sexual, la violació i les vexacions físiques com a mètode de tortura emprat per les forces de seguretat i militars contra les dones.

Dissortadament, abans d'un mes (el desembre de 2005) des de la seva fundació, la Xarxa Internacional ja denunciava el segrestament i tortures soferts per la periodista i escriptora de Quintana Roo, **Lydia Cacho**, la qual havia denunciat en el llibre 'Los demonios del Eden' una xarxa de pederàstia i trata d'infants encapçalada per un empresari (Jean Succar Kuri) i perpetrats amb la complicitat del governador estatal de Puebla, Mario Marin i membres dels cossos policials. Per sort la mobilització d'aquesta xarxa junt a la de diverses personalitats polítiques de Mèxic i d'arreu aconseguí la seva llibertat. **Lydia Cacho** però, rebé posteriorment atacs greus contra la seva integritat física i encara avui rep amenaces.

El cas d'aquesta valenta periodista és emblemàtic per la seva lluita sense treva pels Drets de les nenes i els nens del seu país, que l'ha convertit -sense desitjar-ho- en una de les representants mundials del periodisme en la defensa de la llibertat d'informació. Però a més és molt important per a ella el seu treball quotidià en un Centre d'acolliment i assessoria de dones víctimes de violència domèstica. Aquesta violència masclista que vol eradicar havia d'ésser l'arma a utilitzar pels seus segrestadors, tal i com li van anunciar i la podem llegir amb esgarriances en la transcripció de la seva declaració davant la Justícia i en converses gravades entre els dos personatges abans esmentats.

Sanjuana Martínez Montemayor també ha estat assetjada com a conseqüència directa de les seves denúncies d'explotació sexual i pedofília des del 2006. I la periodista independent **Verònica Villalvazo**, fou agredida física, verbal i psicològicament per un grup de 5 o 6 joves a Oaxaca el 29 de gener d'aquest 2009, per denunciar un cas de pederàstia.

Sembla que la violència exercida damunt de periodistes i comunicadores 'abraona' encara més a homes uniformats i als que, ostentant un gran poder, en el seu deliri dominador exigeixen silenci.

Entre altres fets que hem viscut recordem el del 3 i 4 de maig de 2006 a Atenco, on 26 dones, entre elles les catalanes **Cristina Valls i Maria Sostres** i diverses comunicadores varen detingudes, i en molts casos abusades i violades sexualment per policies dels tres nivells de govern, sense que, a data d'avui, hagi estat empresonat un sol responsable de l'operatiu.

Les dones periodistes, com els homes periodistes que lluiten per la llibertat d'expressió, d'informació i de premsa, sofreixen els atacs de règims i institucions no democràtiques.

"Cada vegada són més les dones periodistes víctimes d'assassinats, detencions, amenaces o intimidacions - un augment que està relacionat amb el fet que cada vegada són més les dones que exerceixen la professió de periodistes, ocupen llocs més exposats als mitjans de comunicació i efectuen investigacions molestes ", deia RSF el 8 de març Dia Internacional de les Dones, de 2007. El seu informe destaca que: "des 1992 al 2007 un total de 46 dones periodistes han estat assassinades a tot el món en l'exercici de la seva professió" "entre els 82 periodistes assassinats el 2006 a tot el món hi ha 9dones, és a dir un 11 per cent. El 2005, prop del 13 per cent dels periodistes morts en l'exercici del seu treball eren dones. La proporció de dones periodistes mortes mai va ser tan alta com ara. El 2004 representaven un 7,5 per cent del total dels professionals dels mitjans de comunicació morts i, el 2003, el 2,5 per cent".

Dario Ramírez, representant a Centre Amèrica d' ARTICLE 19, organització internacional a favor de la llibertat d'expressió i dels drets de les i dels periodistes, durant la *Trobada Internacional de Periodistes 'Matar el Missatger'*, que es va celebrar el 7 i 8 d'octubre de 2008, a la Ciutat de Mèxic manifestava: *Les dones viuen la violència d'una manera diferent. En primer lloc manifesten tenir por per la seguretat de la seva família, i en segon lloc sofreixen les amenaces d'atacs sexuals. Com que la violència està molt dirigida cap a la família, filles, fills, són les dones les primeres que decideixen no tocar més segons quins temes. La reacció de les periodistes és d'autocensura.*

Però malgrat aquestes circumstàncies difícils les periodistes continuen denunciant i sent víctimes de la violència.

Diversos països d'Amèrica Llatina viuen un augment de la violència contra els periodistes, homes i dones:

El president de la Fundació Manuel Buendía, Omar Raúl Martínez, va destacar l'augment a Mèxic dels casos de periodistes assassinats: mentre que de 2001 a 2003 es van comptabilitzar set períodes assassinats, de 2006 a 2008 la xifra es va elevar a 25. El 55 per cent d'ells es registren cap als treballadors de mitjans impresos. A més va assenyalar que aquests atacs provenen en la seva majoria del poder públic amb una incidència del 50 per cent, mentre que del narcotràfic, tot i tenir una major presència en la vida del país, és del 9 al 10 per cent. Va recordar també els casos del 2008 en que s'ha atemptat contra la llibertat d'expressió de les i els periodistes, com el boicot publicitari per part del govern en contra del setmanari Procés i el silenciament de a **Carmen Aristegui** a Televisa ràdio a principis d'any.

Va assenyalar també les amenaces de mort i els processos judicials en contra de la reportera **Ana Lilia Pérez** i contra el director de la *Revista Contralínea*, on ella treballa, per part de Naviera Oceanografía i Grup Z, el desembre del 2008, per revelar el tràfic d'influències a favor d'una sèrie de contractes relacionats amb funcionaris.

Es va recordar també que el 27 de juny passat, van ser aplanades les instal·lacions de **CIMAC** i robat el seu equip d'ordinadors.

El recompte presentat per Omar Raúl Martínez va finalitzar amb l'assassinat de José Armando Rodríguez, ocorregut el passat 13 de novembre i amb la denúncia d'atacs i fustigacions a altres periodistes en dies recents.

Com cita la periodista Gladis Torres de l'agència CIMAC: *A Mèxic, les agressions contra la llibertat d'expressió van en augment, 105 només des de començament d'aquest any 2009, i d'elles no n' han estat exemptes les periodistes.*

En els últims 4 anys a Mèxic s'han registrat la mort de 24 periodistes, dels quals 4 són dones i 8 desaparicions.

OLA, en el seu informe del passat 3 d'octubre diu sobre Perú: *Han patit algun tipus d'agressió 126 comunicadors/es socials. Un total de 56 periodistes de ràdio han estat agredits aquest 2009. Quaranta de la premsa televisiva i 30 de l'escrita també han patit atemptats.*

D'aquest total, 95 homes, 17 dones i 14 mitjans de comunicació van ser objectiu d'atemptats.

IFEX informa que ARTICLE 19 va presentar un informe per al primer 'Examen Periódico Universal de Nicaragua ante el Consejo de Derechos Humanos de febrero de 2010', on analitza la situació sobre la llibertat d'expressió en aquest país. S'assegura que s'ha incrementat la intolerància governamental cap a la crítica i el dissentiment ja que s'ha experimentat un augment en el nombre d'amenaces i agressions contra periodistes i defensors i defensores dels drets humans.

La visió de gènere d'algunes dones periodistes, com la d'alguns homes periodistes, i per tant la seva defensa dels Drets Humans de les Dones, fa que enfoquin el seu treball periodístic vers els col·lectius més febles

de la societat. Els visibilitza i els hi dona veu en front dels fonamentalismes de tot tipus: culturals, religiosos i polítics.

Tant a l'Amèrica Llatina, com a l'Àsia i a l'Àfrica la situació és molt preocupant:

A Colòmbia un comunicat del mes d'abril d'enguany (2009) de la Xarxa de Dones de FECOLPER expressava el seu rebuig a les amenaces contra les periodistes **Andry Gisseth Cantillo** i **Alma Liliana Sánchez** i la FIP deia "*Qualsevol amenaça, intimidació o agressió contra una periodista és rebutjada amb fermesa no només per les col·legues de Colòmbia, sinó del món, per que atempta contra el dret fonamental a la vida i la llibertat de premsa*". A aquestes veus amenaçades cal sumar-hi les de les organitzacions compromeses en el tema d'equitat de gènere i drets humans, per la seva tasca de visibilització de totes les formes de violència contra les dones, la corrupció i les males pràctiques polítiques que augmenten els nivells d'exclusió social i de pobresa al país.

Aquest estiu a República Dominicana un Senador, que ocupa un escó a la Cambra Alta del país però viu i exerceix l'odontologia als Estats Units, va enviar guardaespalles per intimidar a tres dones periodistes.

RSF en l'informe de març 2008 denuncia la repressió contra dones periodistes i blocaires pro drets humans:

"Cada vegada hi ha més dones periodistes, militants, blocaires o simples internautes, que pateixen la repressió de governs autoritaris, o les amenaces de grups religiosos quan defensen els seus drets. Empresonaments, brutalitat, procediments judicials, amenaces de mort: tots els mitjans són bons per impedir a aquestes dones reivindicar els seus drets". "Avui hem de donar suport a les, i els, que intenten expressar-se lliurement sobre la condició de les dones. Un tema que ja no ha de ser tabú. És inacceptable que el 2008 encara es pugui empresonar, o amenaçar de mort, per abordar lliurement aquesta qüestió".

Del seus darrers informes se'n treuen les següents situacions:

Dones periodistes i comunicadores són empresonades en diferents països, amb motiu de la celebració del Dia Internacional de la Dona.

A l'Iraq les dones reporteres pateixen la violència dels grups armats.

A l'Iran les Ciberfeministes, acusades de dur a terme accions "subversives", i d'estar "a sou de l'estranger, son detingudes sovint, passen setmanes a la presó i són objecte de procediments judicials. El gener de l'any 2007 va ser suspès el mensual *Zanan* acusat de "comprometre la salut mental de les lectores". Més de trenta col·laboradores de la revista van perdre llavors la seva feina.

La situació a l'Afganistan continua sent molt greu. Els conservadors opinen que apareixen massa dones en les pantalles de les televisions locals i volen que per llei les dones periodistes respectin "*els codis religiosos de la indumentària*". S'acusa de "*blasfèmia i difusió de manifestacions difamatòries de l' Islam*".

Al Iemen no és fàcil ser una dona que treballi en els mitjans diu l'informe d' ARTICLE 19 de març de 2009 en col·laboració amb el Fòrum iemenita de Mitjans Femenins per commemorar el Dia Internacional de la Dona. Les dones periodistes crítiques són sotmeses a la calúnnia pública en les publicacions rivals, assetjades per l'Estat o censurades. En un país amb un rígid codi d' "honor", les injúries són especialment perjudicials per a les dones que lluiten per aconseguir un lloc prominent en la seva vida professional.

Al Sudan la periodista **Ahmed Lubna Hussein** va ser condemnada a un mes de presó després de negar-se a pagar una multa per "*vestir-se indecentment*" perquè portava pantalons. Es va negar a pagar 200 dòlars per "*no donar legitimitat a la sentència*" i va dimitir del seu càrrec a l'ONU que li concedia immunitat.

Hussein, que podia ser condemnada a 40 fuetades, havia dit abans del judici que volia que el seu cas es convertís en una fita en la lluita pels drets de la dona.

El 2007 a Palestina dones periodistes de la Corporació Palestina de Ràdio i Televisió van ser amenaçades, per un grup fonamentalista islàmic, amb la decapitació si no es vestien amb roba islàmica estricta.

"*Tallarem gorges, de vena a vena, si és necessari per protegir l'esperit i la moral d'aquesta nació*", va afirmar el grup en un comunicat per Internet enviat a les principals agències del món. La declaració acusava les presentadores de «*no tenir vergonya o de moral alguna*". Prop de 50 periodistes de la TV PALESTINA, la majoria dones, es varen manifestar pel carrers de Gasa en protesta.

Aquest passat mes de setembre, tres periodistes de l'Associació de Dones dels Mitjans (AFEM-SK) al sud de Kivu a la República Democràtica del Congo, han rebut amenaces de mort. Totes tres són professionals conegudes pel seu treball de denúncia dels crims sexuals comesos pels actors del conflicte. Les tres formen part de la campanya Desafiant el Silenci: mitjans contra la violència sexual.

Les amenaces, reproduïdes a LolaMora, són: 'Heu adoptat mals hàbits ficant-vos en el que no us demanen i creient que per això sou intocables. Ara, algunes de vosaltres morireu, us tancarem la boca. Acabem d'obtenir l'autorització per matar a la Kadi (Caddy Adzuba). Després serà el torn de la Kamuntu (Jolly Kamuntu) i de la Namuto. Una bala al cap''.

Cada cop més les societats democràtiques reconeixen els Drets dels Pobles. Pobles indígenes, minoritaris, sense estat, etc. No és estrany que en la defensa d'un món més plural i democràtic i de reconeixement dels orígens, algunes dones periodistes i comunicadores estiguin en la primera línia de la defensa d'aquests drets identitaris.

Aquestes periodistes estan en el punt de mira militar y polític dels Estats no respectuosos amb els Drets dels Pobles.

La periodista russa **Natalia Estemirova**, de cinquanta anys, va continuar la tasca de la seva companya **Anna Politkòvskaja** fins que va estar assassinada el 17 de juliol d'enguany. Segrestada a prop de casa seva a la capital txetxena, Grozni, unes hores més

tard, el seu cos fou trobat amb trets al cap i al pit. Des que va començar el conflicte txetxè, Estemirova documentava els segrestos, execucions, tortures i altres abusos contra civils. **Anna Politkovskaya**, del bisetmanari *Nóvaya Gazeta*, fou assassinada a Moscou el 7 d'octubre de 2006. Aquesta mare de dos infants que solia dir “*les paraules poden salvar vides*” va pagar amb la seva la lluita contra la política que duen a terme les autoritats russes a Txetxènia.

També **Anastasia Baburova**, periodista de Novaya Gazeta- va morir el passat 19 de gener mentre parlava amb l'advocat defensor dels drets humans , Stanislav Markelov, que també va morir a conseqüències dels trets. **Anastasia** havia informat sobre Txetxènia i també sobre l'activitat dels grups neonazis que actuen a Rússia

Les amenaces també han estat constants per part d'individus propers als poders israelians a la periodista palestina exiliada a Viena **Kawtar Salam**, la qual ja va haver de fugir d'Hebrón per greus amenaces de fonamentalistes d'ambdues bandes del conflicte.

Periodistes mortes en conflictes

"Les dones periodistes han demostrat una especial tenacitat i valentia a l'Afganistan, l'Iraq, Uzbekistan i altres països islàmics, a l'informar del cost humà del conflicte i els esforços de les estructures de poder, en general dominades per homes, per socavar la democràcia", diu Anthony Borden, director executiu de IWPR. "Les dones són agents vitals del canvi democràtic en aquestes societats i els recents assassinats tràgics demostren la profunditat i la violència de l'oposició als seus esforços".

La impunitat

En la immensa majoria dels casos ni els maltractadors ni els assassins de periodistes i comunicadores no han estat perseguits per la justícia. No s'han aclarit aquests casos a l'Afganistan, a l'Iran, a les Filipines, a Somàlia, a Bielorússia o a Mèxic.

T.G.

Barcelona, 11 d'octubre de 2009

ADPC

XIDPIC.CAT-XIPVG

Entre les periodistes executades o assassinades per la seva defensa de la llibertat d'informació o la defensa dels Drets de les Dones hi ha:

A Afganistan:**Zakia Zaki**, directora de la Ràdio de la Pau; i la popular presentadora de TV **Shakiba Sanga Amaaj** (mortes a trets el 2007 i el 2005, respectivament)

A Iran:la fotògrafa i periodista **Zahra Kazem** (morta a la presó el juliol de 2003) i la periodista **Raeda Wazzan** (executada el febrer de 2005).

A Iraq: **Atwar Bahjat**, del canal de televisió Al-Arabiya (assassinada el gener del 2006); **Sahar Hussein Ali al-Haydari**, corresponsal de l'agència de notícies nacional iraquiana i l'agència de notícies independent Veus de l'Iraq (va ser morta a trets el juny de 2007 i ja havia patit un segrest i diversos atacs anteriors).

A Rússia i Txetxènia: les periodistes russes **Anna Politkòvskaia de *Nóvaya Gazeta*** (assassinada l'octubre de 2006); **Anastasia Baburova** del mateix setmanari (morta a trets junt amb l'advocat defensor dels drets humans, Stanislav Markelov el gener de 2009), i **Natalia Estemirova**, continuadora de la tasca de Politkòvskaia (assassinada el juny de 2009).

A Turkmenistan: **Ogoulsapar Mouradova**, corresponsal de Radio Free Europe (morta de cops al cap estant detinguda i sota custòdia el setembre de 2006).

A Mèxic: **Teresa Baptista Merino** i **Felicitas Martínez Sánchez**, comunicadores triquis de la radiodifusora La Voz que Rompe el Silencio (assassinades a trets l'abril de 2008)

Al Perú: **Tamar Shahak Better**, periodista israeliana de la ràdio *Galei Thazal* (va ser trobada morta a la ciutat d'Arequipa, l'abril del 2007)

I, entre d'altres, periodistes i comunicadores víctimes d'atemptats, retingudes com a ostatges, empresonades, expulsades, silenciades o obligades a l'arrest domiciliari o l'exili:

A l'Argentina: **Claudia Acuña**. Fundadora de l'agència de premsa digital La Vaca i del diari MU (va denunciar assetjament policial el juliol del 2007)

A Colòmbia: **Andry Gisseth Castillo**, periodista de l'informatiu de televisió Telmex i de l'Observatorio Sur colombiano de Derechos Humanos (amenaçada l'abril de 2009); **Alma Liliana Sánchez** del Nuevo Diario de Ibagué (amenaçada l'abril de 2009)

A Cuba: **Lamasiel Gutierrez Romero**, corresponsal de l'agència Nova Premsa Cubana (presa i arrest domiciliari l'octubre del 2005); i blocaires (censurades i silenciades)

A Mèxic: **Carmen Santiago** (víctima de la violència masculista de l'ex-parella el juliol del 2009); la reportera de la revista *Contralínea* **Ana Lilia Pérez Mendoza** (s'ha hagut d'ocultar davant les agressions i amenaces rebudes des del desembre del 2008); **Lydia Cacho** (detinguda el desembre del 2005, atemptat i amenaces), **Sanjuana Martínez Montemayor** (assetjada des del setembre de 2006), **Wendy Ucán Chan**, reportera del "Diario de Yucatán" (amenaçada per les autoritats el setembre de 2009); periodistes de l'Agència CIMAC (assalt a les oficines de DF el juny de 2009); la periodista independent **Verónica Villalvazo**, el pseudònim és "Frida Guerrera" (agressions físiques i verbals per un grup de joves el gener de 2009), d'Oaxaca; **C. Milena Mollinedo Pérez**, reportera del noticiero RADIO NOTICIAS, de l'estat de Xiapas (agressió física per part de les autoritats el juliol del 2007); la periodista **Concepción Avendaño** de la Universitat de San Cristobal de Las Casas (agredida i agraviada per agents estatals).

Al Perú: **Raquel Salazar**, reportera de Radio Programas del Perú (RPP) i conductora del programa 'Boletín de la noche' (agredida l'octubre de 2009); **Merly Cotrina Estacio**, corresponsal en Tarapoto, de América Televisión Canal 4 y del diari El Comercio (agredida l'agost de 2009); la periodista **Blanca Delgado Mazuelos**, presidenta de l'Associació Nacional de Periodistes-ANP-filial Sicuani, Departament de Cuzco, (l'octubre del 2008 rebé cops de pedra i invasió del domicili on estava amb la seva filla i la néta)

A República Dominicana: **María Isabel Soldevila**, de Listín Diario, **Margarita Cordero**, directora del digital 7Dias.com, y **Norma Sheppard** de Radio Mil Informando (amenazades i intimidades el març de 2009);

A Venecuela: **Marta Colomina** d'Unión Radio (víctima d'atemptat el juliol de 2003), **Daniella Morrel** reportera del canal RCTV (agredida el setembre del 2009)

A Bielorrússia: **Zhanna Litvin** (ha sofert represàlies el 2007)

Al Kazakhstan: **Rozlana Taukina** (ha sofert represàlies el 2007)

A Rússia i Moldavia: la periodista moldava **Natalia Morar**, del setmanari rus The New Times (expulsada i auto arrest domiciliari, abril del 2009);

Al Turkmenistan: **Tadjigul Begmedova** (detinguda el juny de 2006, exiliada a Bulgària el 2008)

A Uzbekistan: **Umida Niazova**, periodista i militant dels drets humans (empresonada el gener de 2007)

A Afganistan: **Sayed Perwiz Kambakhsh**, jove home periodista, reporter del diari Jahan-e-Naw - "El Nou Món"- (empresonat el setembre de 2008 i amb una condemna a mort); tres dones periodistes a Mazar-e-Charif (amenaces de mort dels Talibans)

Al Pakistà: la periodista canadenca **Beverly Giesbrecht** o **Khadija Abdul Qahaar** després de convertir-se al Islám (segrestada el novembre del 2008 i amenaçada pels talibans amb la decapitació)

A l'Índia: la periodista i escriptora **Taslima Nasr** (detinguda el 1994,acusada de blasfèmia, solicitada la pena de mort, amenaçada i sota protecció policial actualment)

A Maldivian: **Jennifer Latheef**, reportera gràfica del diari Minivan (presa i arrest domiciliari el setembre del 2005).

Al Nepal: **Bhawana Prasain**, de 24 anys, del mensual Majdur Aawaj (empresonada el febrer del 2007).

A Sri Lanka: **Munusamy Parameshawary**, (empresonada el novembre de 2005)

Al Iemen: **Samia al-Aghbar** (calumniada el febrer del 2006)

A l'Iraq: **Rabiah Abdoul Wahab**, **periodista** (empresonada el 2006) i vuit dones periodistes, entre elles la periodista nord-americana **Jill Carroll**, col·laboradora de diversos mitjans de Comunicació internacionals i la periodista **Rim Zeid** del canal local *Al Sumariya* (segrestades el 7 de gener de 2006 i l'1 de febrer de 2006 respectivament, com a ostatges)

A l'Iran: **Parvin Ardalan**, redactora en cap del lloc d'Internet *Wechange* (detinguda i empresonada el març del 2007) i **Elham Afrotan**, periodista del setmanari 'Tamadone Hormozgan' (detinguda el gener del 2007).

Al Líban: **May Chidiac**, presentadora estrella del canal LBC (atemptat el setembre del 2005).

A Palestina: **Khawter Salam** (exiliada a Viena)

A l'Arabia Saudi: la blocaire **Saudi Eve** (censurada)

A Tunís: **Sihem Bensedrine** (sota represàlies, 2007)

A Jordània: **Saida Kilani**, directora de 3 publicacions (sota represàlies, 2007).

A Egipte: **Nawal Saadawi**, escriptora egípcia i fundadora de l'Associació Àrab per a la Solidaritat de les Dones (amenaçada i exiliada des del 1993)

A Eritrea: **Saidia Ahmed**, periodista de la cadena pública ERI-TV (arrestada, desapareguda i empresonada el febrer del 2005)

A Etiòpia: **Serkalem Fassil**, editora dels diaris "Menilik", "Asqual" i "Satanaw" (detinguda i empresonada el novembre del 2005) i **Frezer Negash**, opositora política i corresponçal de la web nord-americana Ethiopian Review (empresonada el gener del 2006).

A República Democrática del Congo: **Caddy Adzuba**, periodista de Radio Okapi; **Jolly Kamuntu**, periodista de Radio Maendeleo; i **Delphine Namuto** , periodista de Radio Okapi (han rebut amenaces de mort).

A Rwanda: **Tatiana Mukakibibi**, ex periodista de l'emissora pública Radio Rwanda (empresonada l'octubre de 1996) i **Agnès Uwimana Nkusi** (empresonada el 2006)

Al Sudan: la periodista **Ahmed Lubna Hussein** amb càrrec a l'ONU (empresonada el setembre de 2009)